

GATES FOR NOURISHMENT BY OTHERNESS

26. 1. – 1. 2. 2024
ATELIÉR VOLNÉHO UMĚNÍ I

Realizace instalace // Installation team: Hubert Švaříček, Marek Tomáš
Mirčev, Dominik Málek, Lukáš Smatana, Kuba Lukáš, Paula Gogola, Kristina
Aneška, Karolína Jansová a další.

Grafika // Graphic design: Anna Solianyk , Jana Chmelařová, Marie Hantáková

Propagace // Promotion: Emilia Evans–Munton, Adéla Rálišová

Smyslový Bar // Sensual bar: Amálie Bulandrová, Tereza Jindrová, Dominik
Lang a další

V ateliéru dále studují // Non–exhibiting students: Kristina Kouklová, Nikola
Šmeralová, Bianka Barniaková, Lucie Vrbíková, Magdaléna Rybanská, Mariana
Bouřilová, Tatiana Piussi, Dominik Bek, Natálie Sýkorová, Nikola Rácová, Ian
Young, Jan Boháč, Jan Turner, Marie Lukáčová, Barbora Kleinhamplová a
Lukas Hofmann.

Gates for Nourishment by Otherness

26. 1. – 1. 2. 2024

Ateliér Volného umění I

V zimním semestru 2023 jsme se formou workshopů, výletů, přednášek a návštěv hostek věnovali* y aktivaci a testování smyslů. Zaměřili* y jsme se zejména na multismyslové podněty a zkušenosti, možnosti synestezie či prozkoumávání “rozšířených smyslů”, jako je intuice, empatie, strach či vnímání času. Prostřednictvím tělesného prožívání a mimo–racionální i mimo–jazykové citlivosti jsme se pokoušeli* y smysly zařadit do naší umělecké zkušenosti a tvůrčího procesu.

Vystavená díla sice nevznikala na téma smyslů; jsou individuálním projevem každého a každé z vystavujících, zároveň je ale můžeme nahlížet perspektivou různých smyslů (jak odráží dílčí anotace v doprovodné brožuře).

Samotný název výstavy Gates for Nourishment by Otherness je odvozen z citace amerického ekologe a filozofa Davida Abrama: „Lidé jsou uzpůsobeni pro vztah. Oči, kůže, jazyk, uši a nozdry – to vše jsou brány, jimiž naše tělo přijímá výživu jinakostí.“ S jeho myšlenkami nás v uplynulém semestru seznámila jedna s pozvaných hostek Tereza Čajková, která se mj. věnuje výzkumu forem učení vhodných pro vyrovnávání se s nepředvídatelností a nejistotou plynoucí ze současných a budoucích globálních krizí.

Na téma vnímání ne–lidských a více–než–lidských druhů jsme hovořili* y také s Terezou Stehlíkovou, umělkyní a badatelkou, zabývající se výzkumem multisenzorické estetiky a ztělesnění. S umělkyní Kateřinou Konvalinovou jsme zase diskutovali* y o možnostech propojování současného umění a zemědělské produkce, empatii a autorčině práci na farmě. Během společného workshopu jsme Kateřinou vytvořili* y plstěný objekt z ovčí vlny, který je nyní umístěn v tzv. Smyslovém baru – části prostorového řešení výstavy, jež vychází ze symboliky smyslů coby bran poznání.

Smyslový bar návštěvnicku zprostředkovává střípky z toho, co jsme během semestru společně zažili* y: ať již během zmíněných návštěv hostek, nebo workshopů, které v návaznosti na semestrální téma připravili* y studující.

**Bruhová Petra
Erhardsen Niels
Evans–Munton Emilia
Gogola Paula
Hantáková Marie
Hollerbach Stefanie
Chmelařová Jana
Chrudimská Alžběta
Jamborová Michaela
Jansová Karolína
Klinkáčková Enge
Kristina Aneška
Lim Jeong Soo
Lukáš Jakub
Málek Dominik
Míča Jakub
Mirčev Marek Tomáš
Pelykh Solomiya
Peterka Matěj
Ponocná Rozálie
Rálišová Adéla
Redhead Valenka Jaramillo
Sharp Agnes
Smatana Lukáš
Solianyková Anna
Šulc Anna Marie
Švaříček Hubert
Vu Elizabeta**

Adéla Rálišová

**TETA IRENA
SAJE MOREK Z KOSTÍ,
ŽVEJKÁ
CHRUPAVKY.**

//

**AUNT IRENA
SUCKS THE SEA FROM THE BONES, SHEEPING
THE SCALLOPS.**

socha, suché květiny, malba na plátně, keramika

smysly: zmar, vůně, vzpomínky, sentiment, nostalgie, stáří, love

Objekt se skládá z květin, které již nesplňují svůj účel. Oslavy, narozeniny, promoce, pohřby a kytky z květinářství, co si nikdo nekoupí. Jsou poničené, nabarvené, špinavé a zmrzlé – schnou, umírají – praskají jako kosti. V podstatě zbytky od stolu. Surovost a něha ruku v ruce. Báseň na keramické desce slouží jako vstup do vzpomínek, kterých je hodně, jsou v nánosu.

//

Object consists of flowers that no longer serve their purpose. Celebrations, birthdays, graduations, funerals and flowers from the florist that no one will buy. They are damaged, stained, dirty and frozen – drying, dying – cracking like bones. Basically table scraps. Roughness and tenderness hand in hand. The poem on the ceramic slab serves as an entrance to the memories, of which there are many, they are in the accretion.

Agnes Sharp

Reverie

video, 8'11"

senses: sense of past, history, belonging

Imagination and fantasy entwine as Bohumil Kafka's horse, Jan Žizka's horse, experiences a tantalising dream of an autonomous return from its plinth at Vitkov, to the studio of its conception, Kafkarna, aided by two puppeteers. The horse has become a two-dimensional shadow of its existence, slipping unnoticed through the city. The narrative is shifted away from the two great men; legendary warrior and acclaimed sculptor, to an anonymous horse (escaping its fated identity that has been forever imposed upon it), and an art student.

Conventions are inverted; people in turn support this prop in place of its canonical convention as a means of transportation itself, from the enduring, undefeatable nationalist monument to the fragile and crumbling memorial to the sculptor Kafka, and all the works that have been made there since.

The short film *Reverie* is shown in the Visiting Artist studio in the 3rd floor, room #302 (up the stairs).

Alžběta Chrudimská

Where are your boundaries, and what do they look like?

socha, dřevotříska, polystyren, sádra

smysly: smysl pro vnímání prostoru, smysl pro neverbální řeč, smysl pro hru, smysl pro vnímání úzkosti a strachu či naopak smysl pro vnímání sebe, svého těla a svých potřeb (cítit se v bezpečí), smysl pro společenství, smysl pro přežití

Klauzurní práce vychází z tématu mé bakalářské práce, a jako taková představuje začátek samotného procesu tvorby. Zabývám se konceptem hraničních struktur a jejich vlivu na psychologické a sociální vnímání prostoru. Reaguji přitom na přirozenou potřebu člověka "vymezit se".

Hranice mají komunikační charakter a jejich umístění má vliv na různé vnímání prostoru a emoce jedince. Nesou tedy symbolický význam, jenž ovlivňuje jak zmiňované vnímání prostoru, tak i identity a vztahy.

Má instalace se skládá ze dvou prvků: prvním je hradba coby jednoduchá a jasná reprezentace ohraničení. Ta však může mít mnoho podob, se kterými se dennodenně setkáváme (zdi, ploty, a jiné bariéry, včetně těch nefyzických). Bílá barva akcentuje neutralitu a nerozptyluje od symbolického významu hranic, která je nadřazena jejímu fyzickému provedení. Rozměry byly zvoleny tak, aby byla dostatečně jasnou překážkou, kterou nelze překročit.

Druhý prvek je interaktivní: návštěvník se může stát součástí mého projektu. Vytvořila jsem totiž hru či spíše malé cvičení, ve kterém si každý může namodelovat své vlastní hranice v závislosti na předem dané emoci či situaci („Cítím se izolovaně“, atp.).

@2.Isynthetic

Anna Solianyik

Chumaks' Way // Čumákova cesta

videoinstalace

senses: sense of death, sense of hearing, blocking of senses, a sense of weightlessness

In the Ukrainian language the Milky Way is called the Chumaks' Way. The Chumaks were people who transported salt from the Crimea to mainland Ukraine. According to the legend they spilled salt on the way home from Crimea. When I was kid, I was looking to the stars and thought I descended from the Chumaks line. Probably thought so because my surname is Solyanik, which is quite related to salt. When I was six, I realised that one day my mom gonna die. Then I realised that I was going to die as well. But no one could answer me how it is to be dead. So, I started practising “death” by myself trying to deprive myself of sight, hearing, and holding my breath for just a moment. Non material heritage is extremely fragile. But surprisingly, it passes centuries unchanged as long as someone passes it on and someone takes it in. Even folklore will be obliterated one day, but as long as it is listened to – it is the road that leads you home.

//

V ukrajinštině se Mléčné dráze říká Čumákova cesta. Čumakove byli lidé, kteří převáželi sůl z Krymu na pevninskou Ukrajinu. Podle legendy oni rozsypali sůl cestou z Krymu domů. Když jsem byla malá, dívala jsem se ke hvězdám a myslela jsem si, že pocházím z rodu Čumakou. Nejspíš jsem si to myslela proto, že moje příjmení je Solyanik, což souvisí se solí. Když mi bylo šest, uvědomila jsem si, že jednoho dne moje máma zemře. Pak jsem si uvědomila, že umřu i já. Ale nikdo mi nedokázal odpovědět, co je to smrt. Tak jsem začala praktikovat “smrt” a snažila jsem se zbavit zraku, sluchu a na chvíli zadržet dech. Nemateriální dědictví je křehčí. Ale překvapivě prochází staletími beze změny, pokud ho někdo předává a někdo ho bere. I folklór jednou zanikne, ale dokud se mu někdo věnuje – je to cesta, která vede domů.

@sol.annychka

Dominik Málek

Do (not) go chasing waterfalls

Do (not) go chasing waterfalls (vyšívavý polštář)

Botník (prostorový objekt, různé materiály)

Memories stored in teeth (malba na plátně, 60x60 cm), Don't hide your ugly smile (malba na plátně, 80x60 cm)

Klauzurní práce s názvem Botník a Do (not) go chasing waterfalls se zabývá hmotnou schránkou (lidí, zvířat, rostlin, věcí a čehokoliv dalšího mezi tím a mimo to). Volně přemítám nad různými způsoby shromažďování, sbírání, začleňování a ukládání všelijakých zkušeností, kterými procházíme. Jak tyto zkušenosti vypadají, z jakého jsou materiálu, kde přesně je jejich místo (na těle, v těle, “mimo” fyzické tělo atd.) a jak následně ovlivňují další funkci a další procesy toho, v čem a v kom jsou uskladněné? Tělo jako inventář, do kterého si ukládáme různé artefakty, které po cestě nacházíme a ve správný čas je využijeme pro splnění úkolu – pro ochranu před nepřítelem, pro sklizeň úrody, pro nalezení dalšího postupu... Když už v inventáři není místo, je třeba jej vytvořit obětováním toho, co se nám nejméně hodí. Nebo nalézt nové funkce již nepoužitelných prvků.

Bytost Botníku má funkci i jakéhosi oltáře, před kterým můžeme vzít život samotný a vše, co se doposud přihodilo během něj. Jednotlivé objekty uložené v Botníku jsou neutrální, nezobrazují nic konkrétního, nic negativního ani pozitivního, jen tam prostě jsou. Pro tělesně pohodlný stav při rozjímání může posloužit polštář nainstalovaný před oltářem s výšivkou – Do (not) go chasing waterfalls.

V procesu tvorby tohoto semestru jsem došel k přemýšlení nad tím, kam se jako člověk a umělec ženu – za úspěchem, za větší a větší produkcí uměleckých děl, za výstavami, vernisážemi, prodejem obrazů atd. Přemýšlel jsem nad tím, proč to dělám, co mě k tomu nutí a proč se nemůžu na chvíli uklidnit a řešit něco jiného. Poslouchal jsem píseň Waterfalls od mojí oblíbené kapely TLC a zaujala mě následující sloka:

Don't go chasing waterfalls

Please stick to the rivers and the lakes that

You're used to

I know that you're gonna have it your way

Or nothing at all

But I think you're moving too fast

První část uvedené sloky jsem se rozhodl použít pro výšivku na polštář, kterou doplňuje abstraktní grafika. Zobrazuje určitou cestu, nebo možná spíš její směřování někde v dáli na pomyslném konci. Můj klauzurní projekt netematizuje pouze samotné umění, umělecký svět a přehnané snahy umělců*umělkyně či mou pozici v tomto rámci. Je polemikou o plynutí života nás všech, o zrychlenosti a chaosu. Do (not) go chasing waterfalls = Don't go chasing waterfalls ale zároveň Do go chasing waterfalls. Uklidni se, ale zároveň jdi ven za tím, co tě volá.

@dominikmalek_

Enge Klinkáčková

Učešu se pletivem

objekt z pletiva a ovčí vlny

smysly: smysl pro empatii, čuch, dotek

Ve své tvorbě se zabývám vztahem mezi lidmi a zvířaty z veganské ekofeministické perspektivy. Odmítám pohled na zvířata jako na prostředek sloužící výhradně lidským potřebám a zájmům. Nesouhlasím s pohledem, který zvířata redukuje na pouhé objekty. V klauzurní práci využívám pletivo jako symbol mocenského nástroje. Věřím, že pletivo by mělo sloužit pouze k ochraně zvířete jako jedince, nikoli k ochraně produktu, pro který se zvíře chová. Jak vnímají ovce své ohrady? A jak králík vidí svět skrze vypletené okno králíkárný?

//

In my work, I deal with the relationship between humans and animals from a vegan ecofeminist perspective. I reject the view of animals as a means to serve exclusively human needs and interests. I do not agree with the view that reduces animals to mere objects. In the klauzura work, I use mesh as a symbol of a power tool. I believe that mesh should only serve to protect the animal as an individual, not to protect the product for which the animal is bred. How do sheep perceive their pens? And how does the rabbit see the world through the woven window of the rabbit hutch?

@enge.klinkac

Emilia Evans–Munton

The Kid and I

Felt, Styrofoam, Papier mache, Postcards

Senses: Companionship, comfort, displacement and togetherness

Inspired by stumbling across a live goat wandering the streets of Prague, "The Kid and I" explores the importance of companionship when living abroad. The Kid and I invites the viewer on a surreal and comforting adventure around the streets of Prague through tourist-style postcards with the inhabitants of the city that don't truly belong there. By taking the series of photos with the goat side by my side, there is a silent companion who reassures me that I am not alone in feeling out of place in this new city. We are together in this feeling of displacement.

The goat and I invite you to take a postcard home and send it to a friend or family member, letting them know you are thinking of them.

//

Dílo The Kid and I, inspirované náhodným setkáním s živou kozou v pražských ulicích, se zabývá důležitostí kamarádství – společnosti při životě v zahraničí. The Kid and I zve diváka na surrealistické a uklidňující dobrodružství po pražských ulicích prostřednictvím turisticky laděných pohlednic s obyvateli města, kteří do něj ve skutečnosti nepatří.

V rámci pořízené série fotografií s kozou po boku se zjevuje můj tichý společník či společnice, který či která mě ujišťuje, že nejsem sama, kdo se v tomto novém městě necítí na svém místě. Jsme spolu v pocitu vytěšnění. Koza a já vás zveme, abyste si vzali pohlednici domů a poslali ji příteli nebo členovi rodiny a dali jim tak vědět, že na ně myslíte.

@emiliaevansmunton

Elizabeth Vu

**Až se probudím v příštím životě, budu volná
jako pták // When I wake up in my next life, i'll
be free as a bird**

koláž na kartonu, malba na plátně

smysly: nostalgie, komfort, vnímání sebe sama

Jsem holka uvězněná v kleci svých očekávání. Straší mě minulost, straší mě budoucnost a straší mě přítomnost. Mám spoustu tajemství spoustu bolístek, chce se mi pořád spát, díky bohu, že mám svoje kamarády. Až se probudím v příštím životě, nebudu muset mít žádná nesplněná přání. Až se probudím v příštím životě, budu volná jako pták.

//

I'm a girl trapped in a cage made of my expectations. My past scares me, my future scares me, the present scares me. I have a lot of secrets, lots of aches, I want to sleep all the time, thank god for my friends. When I wake up in my next life I won't have to have any unfulfilled wishes. When I wake up in my next life, I'll be free as a bird.

@vuelizabeta

Hubert Švaříček

Klíčová dírka od branky za barákem mi připadá nějaká menší

kov, chemikálie, keramika

smysly: fantazie, zapomenutí, vnímání času a prostoru

V rohu zahrady jsme měli branku, zamčenou. Byl jsem dost malý na to, abych se protáhl klíčovou dírkou. Myslím, že jsem na druhou stranu chodit neměl, ale vždycky mi tam bylo nejlíp. Chodil jsem do světa za plotem, aby se ze mě mohl stát rytíř, závodník formule nebo lovec tygrů... podle toho jak se mi zrovna chtělo. Jednou bych se tam chtěl vrátit, ale už jsem moc velký na to, abych se klíčovou dírkou protáhnul.

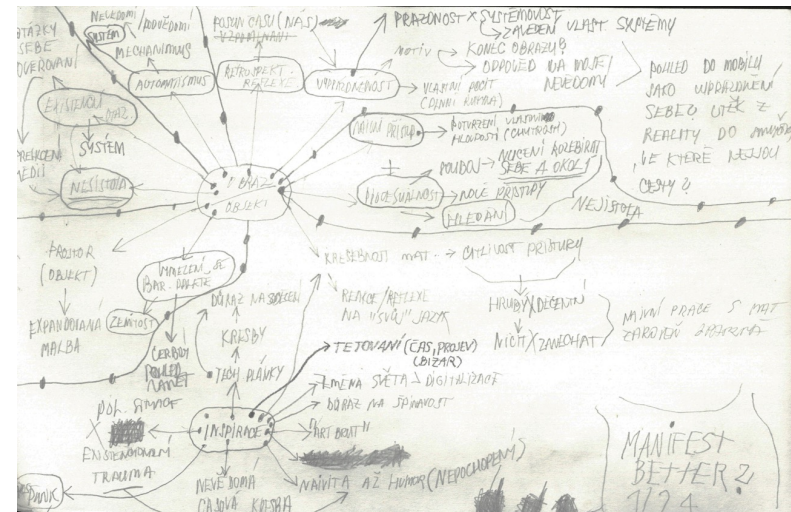
@hubertsvaricek

Jakub Lukáš

Manifest Better

malby na plátně, objekty z nalezených materiálů

smysly: vidění, intuice, času a rytmu

Jakub Míča

Synthetic Ecologies

keramické objekty, kouřostrož, silikonová plastika

senses: accessing non-human senses, programmable biological sensor interfaces, automated stimuli responsivity

Geo-engineered wetlands roaming with sleazy and slimy, crawling cyborgian critters, with swarming self-regulating biologically manipulated machines surrounded by chemical environment formations in a continual state of becoming. Breathing, rotting, flowing, crying and sweating. Clogging, de-clogging, bleeding and transfusing. Decomposing and self-assembling once again. A synthesis of nature and culture, of biology and technology.

Kristina Aneška

Tenhle dům je dost velký pro mě a všechny mé úzkosti

videoprojekce na dveřích, textil

smysly: úzkost, chlad, tíseň, ztráta, hlad

Začalo to, protože jsem stála v komíně.

Chci poslední tečku za tím vším, poslední sirénu.

Je to stejný a úplně jiný, víš?

Slyšíš i to houkání vlaku?

Už slyším praskání trámů, za chvíli to vypukne. To oni ten strop nechali spadnout, naschvál.

Byl promočený slzami, co měli dělat? Plakat se mnou.

Kdybich nevěděla, že se můžu nenudit, tak by mi nuda nevadila.

Nedokážu ani chodit, ani odcházet.

Chtěla bych plout po proudu, vždyť i na dně řeky se usazují sedimenty.

Usadím se tady?

Tento dům je dost velký pro nás pro oba.

Tohle tělo je dost velké pro mě i všechny mé úzkosti.

Pečuješ o mě jako nikdo jiný, asi proto tě nikdy neopustím.

Všechno, co jsme vybudovali je nakřivo. Nezbyla mi ale už síla vybudovat něco nového.

Stejně se ve vzpomínkách stále budu procházet ve starém domě.

Žádná voda není tak mnělká, jako když do ní skáčeš.

Žádná voda není tak hluboká, jako když se v ní topíš.

Jsem rozežraná všemi červi, co v tom domě žili. Kam jinam by ale šli?

„Tam, kam tě chci vzít bývá často zima, můžeš si půjčit deku.“

@kristina_aneska

Karolína Jansová

**Jsem emocionální sešíváčka, mezigenerační
běžkyně, nedobrovolná konzumentka instantní
kávy.**

//

**I am an emotional stapler, an intergenerational
runner, an involuntary consumer of instant coffee.**

Textile

smysly: zrak, smysl pro vnímání stresu, úzkosti, strachu, smysl imaginace a snění, hmat, smysl pro udržování vzpomínek

Bojím se o sebe. Bojím se různých věcí. Bunkr mě možná ochrání před duchy a strachy. Když je to od babičky, znamená to, že to má duši. S květinovými vzory se umocňuje pocit bezpečí a probouzejí vzpomínky. Cítím se pak víc jako doma. Řekla: „Vem si všechno a nech mi jen šaty do hrobu,“. Čím víc se toho vejde do stroje, tím je to větší. Přemýšlení. Může to zabrat hodně místa a času. Něco to zakrývá. Je to nahodilé. Je to připravené.

//

I'm worried about myself. I'm afraid of things. Maybe a shelter will protect me from ghosts and fears. If it's from Grandma, it means it has a soul. With floral patterns, it enhances the feeling of safety and awakens memories. It makes me feel more at home. She said, "Take everything and leave me only the dress for the grave." The more you can fit in the machine, the bigger it gets. I'm thinking. It can take up a lot of space and time. It's covering something. It's random. It's ready.

@karolina.jansa

Lim Jeong Soo

To tělo už ztratilo svůj stín // That body has already lost its shadow

multimediální instalace

smysly: smysl chuti (s jazykem i mimo jazyk), smysl pro cítění celým tělem a napojování se skrze dotek, smysl pro vnímání času a rytmu, smysl pro řeč verbální i neverbální

Co je to krokodýl?

Jak vnímáme krokodýly, o kterých toho moc nevíme, kteří jsou nám vzdálení?

Můžeme je popsat coby divoká, agresivní a zelená zvířata.... Každý z nás přitom ale definuje trochu jinak to, co je "agresivní", co je a není "divoké", každý z nás vnímání trochu jinak zelené barvy

Není tedy vše, co vnímám, vlastně subjektivní pojem, který už znám: divoký, agresivní a možná i zelenější než samotný krokodýl?

Zajímají mě možnosti, jak vnímat ostatní; zajímá mě téma jinakosti. Jak se vytváří mýtus, příběh, pověra, fikční osoba ...? Nemyslím si, že nově vytvářené narativy musí nutně vytvářet tzv. špatnou jinakost. Občas totiž nedorozumění vede k rozmanitosti. Ve svém projektu se zabývám tím, jak vzniká příběh prostřednictvím limitace jazyka. Konkrétní předměty reprezentují krokodýla a vodníka.

//

What is a crocodile?

How do we perceive crocodiles, about which we don't know much, and which are distant from us? We can describe them as wild, aggressive, and green animals, etc. However, each of us perceives differently what is "aggressive," what is and isn't "wild," and each of us defines the concept of "green" differently... But everyone has a different definition of what is wild, aggressive, and green.

So, isn't everything we perceive actually a subjective concept that we already know: wild, aggressive, and greener than the crocodile itself?

I am interested in the possibilities of how to perceive others, and I'm interested in the theme of otherness. Based on this question of how myths, stories, beliefs, fictional characters, and imagination are created, etc. I don't think that newly created narratives necessarily create so-called "bad otherness". Sometimes, misunderstandings lead to diversity.

In my project, I explore how a story emerges through the limitation of language. The specific objects I represent are the crocodile and the water sprite.

Lukáš Smatana

Ďakujem že svietiš aj keď na červeno

malba na plátně, materiálová asambláž

smysly: čuch, hmat, zmysel pohltienia, zmysel rozjarenia, zmysel vnímania samého seba, zmysel potreby

O primavere snie moja duša,
v posteli hnijúc v šedých paplónoch muža,
ktorý mladistvé rysy Zajačie na tvári skrýva,
zatiaľ čo Mravec svojimi tykadlami sa na mňa díva.

No počkaj!

Nádych...

Naše maličky sa dotkli a už som prstienok nežný na dlani mal.

Ty ani nevieš a ďalej svietiš na červeno.

A v tichosti kúsok srdca som si za teba dal,

tak dovoľ mi byť kráľovnou Mravcov a nauč ma nosiť toto veľké bremeno.

Marie–Anna Šulc

Brnění přikované k vnitřní straně kůže, jehož tíha stala se mým tělem

prostorová instalace, překližka, dlažební kostky

smysly: smysl pro rezistenci, schopnost solidarity

Nesu brnění přikované k vnitřní straně mé kůže. Přeji si jej odložit, ale jeho tíha prorostla do všech mých svalů. Nemůžu ji sundat a plnohodnotně si odpočinout. Tak alespoň bděle sním o rekonstrukci těch infrastruktur a systémů, ve kterých se stále myslí pouze na některá těla.

@_____suha

Marie Hantáková

Chleba a nůžky aneb dobrodružná cesta za láskou

ready made instalace, audio 9'20"

smysly: sluch, společenství, anarchie, koexistence, láska

Nikdo nikdy nebyl vůdčím členem v této vile a vždy tu byl rovnocenný proces spolubydlení. Chleba je k jídlu a nůžky na střihání! Všichni jsou sami sebou a zároveň se i respektují. Je to i tím ideálním světem, ve kterém teď žijeme. Ale vlastně je to spíš tak že...

"Začíná akční reality show Tohle je realita. Tohle je fikce, tohle je bitva mezi chlebem a nůžkami aneb výlet za dobrodružstvím a láskou. Tohle je pohádka, která se odehrává v prapodivném bezčase, kdy lidé bojují se samotou. Pole jsou poseta kukuřicemi a každý dům je stejný jako ten vedlejší. A všichni vědí kolik lidí v něm bydlí..."

Mluví: Václav Němec

Helena Todorová

Dejv Polák

Jana Chmelařová

Marek Mirčev

Děkuju Janě Chm a Jonáši Richterovi za velikou pomoc!

@hahahahajejejeje

Marek Tomáš Mirčev

Walking The Empty lines // Procházet Prázdné linie

metal object, synthetic clay, drawing, text

senses: sense of space, sense for orientation in space, sense of understanding nature, consequences sense

Člověk se vnucuje krajině, izoluje a fragmentuje přírodu. Zatímco tyto fragmenty vznikají, ekosystémy se rozpadají a zanikají. Během těchto procesů se narušují původní přírodní vazby a dochází k destrukci přirozeného pohybu organismů. Pozorují brány a ploty jakožto lidský konstrukt, který vymezuje prostor, určuje pohyb a ovlivňuje přirozený přírodní chaos. Vyřiznutá, nakreslená a vyrytá linie vytváří napětí; narušuje pevnou strukturu a zároveň naznačuje možnost úniku nebo transformace.

//

Human impose the landscape, isolating and fragmenting nature. As these fragments emerge, ecosystems break down and disappear. During these processes, the primal organic bonds are broken and the natural movement of organisms is under the destruction. I observe gates and fences as a human construct that delineates space, determines movement and influences the natural chaos of nature. The cut, drawn and engraved lines create tension; disrupting a fixed structure while suggesting the possibility of escape or transformation.

@mircevm

Matěj Peterka

Holubí dům

instalace na střeše školy

U okna v prvním patře jsme kouřili pokaždé, když se nám nechtělo chodit dlouhou cestou na dvoreček. Pravidelné návštěvy holubů, jejichž osud zpečetila síť napnutá v obou světlicích. Ztracená svoboda. Omezený prostor. Holubník umístěný na střeše staré budovy nabízí domov všem spoluobývajícím holubům. Stlučen z odpadu, jenž nabídla rekonstrukce a stavební práce na budoucím školním klubu. V roli dělníka je těžké ubránit se nutkání sbírání všech materiálů a komponentů určeným k likvidaci. S nánosem patiny dobrých časů staré dílny hledám kromě nové náplně klubovny také využití pro všechny materiál, jenž už není kde skladovat. Naivně jsem se domníval, že dokážu vyřešit veškeré problémy světa. Souběžně s tím však narážím na lidské limity. Ubývající energie, iluzivní ideály, kapacita. Začít u malých činů možná stačí. Pečovat o mezilidské vztahy, zavolat babičce, pokoušet se zlepšit své blízké okolí nebo ztlouct holubník a humánně zacházet s ptactvem měst a obcí. Vrků.

Michaela Jamborová

Ve školce jsem nejhezčí šaty měla vždycky já

//

In kindergarten it was always me who had the prettiest dress

video, objekt, prostorová instalace

smysly: smysl pro vnímání času, vzpomínání, prožívání psychické bolesti fyzicky, vidění

v pokoji, kde jsem vyrůstala, vlas co mi vypadl, zašiju zpátky do oblečení. střevíčky, růžové, s peříčkama, na podpatku, co jsem dostala jako malá, už mi nesedí. tátovi se stejně nikdy nelíbily. o nechuti vyrůst, o chybění, o snaze zachytit něco, co je pomíjivé, i o bytí tatínkovou holčičkou. pamatuju si to lehčí.

//

in the room where I grew up, the hair that fell out, I sew back into my clothes. the shoes, pink, with feathers, with a little heel, that I got when I was a kid, don't fit me anymore. dad never liked them anyway. about not wanting to grow up, about missing, about trying to capture something that's fleeting, about being a daddy's girl. I remember it being lighter.

@michaela.jamborova

Niels Erhardson

Bomfaldera

ceramic sculptures

senses: sense of feeling, sense of losing interpersonal motorical dynamics.
sense of automated individualisation

When you start thinking about all the times you have folded your tablecloths and bedsheets. Flattened and corrected the corners and held a myriad of fabrics in your hands. Then one day you realize that you have perhaps folded it together with someone for the last time. Four hands have become two. Perfectly imagined shapes, now have folds and corners, you have never seen before. Bomfaldera is a formal study that I conduct by folding materials by myself. Materials and methods that have previously been a gesture of four hands. The methodology is then transferred into ceramics. The title Bomfaldera originates from an exclamation, that was typically followed by a working silence. The silence and the exclamation were typical during the household chores of collectively folding laundry . Each time a piece was correctly folded. “Bomfaldera”

@nielserhardson

Paula Gogola

Self-fulfilling Prophecies

kombinovaná technika na plátně

smysly: zrak, intuice

Malba mi slúži ako extenzia žitej skúsenosti. V obsahovej rovine ma zvyčajne pobádajú okamihy z myšlienkových rámcov, v ktorých sa v danom období pohybujem. Hoci sa tento pomyselný priestor môže niekedy zdať skôr nesúvislý ako komplexný, s procesom malby súbežne hľadám prelínanie v jednotlivých nuansách mojich úvah. V poslednom čase sa sústreďujem najmä na formálne aspekty, kde sa snažím pomaly kultivovať špecifický výraz a udržiavať konzistentnosť výsledkov prevedenia, stále s priestorom pre experiment. Pokiaľ ide o motívy, môj záujem spočíva v zaoberaní sa klasickými figuratívnymi disciplínami portrétov a gest, ktoré spracúvam za pomoci vrstvenia rôznych prvkov a kombinovania jemných techník v rozličných médiách. Pri vyobrazených subjektoch sa zámerne snažím o zachytenie akejsi nejednoznačnosti, čo sa týka ich nálady, výrazu, temperamentu, situácie a pohlavia, následne akcentujem ich druhotné črty prostredníctvom jemných “ozdôb” skrz rôzne maliarske finesy.

//

My practice serves me as an extension of lived experience. Usually inspired by frame of thoughts that I continuously navigate throughout lifetimes. While this framework may at times appear rather incoherent than complex, some days it feels like it is sustained by nuanced thoughts that loosely intertwine. Recently my main focus has been put predominantly on the formal aspects, where I strive to cultivate a specific aesthetic and maintain consistency in the visual outcomes, yet still with room for further experimentation. Regarding motives, my interest lies in engaging with classical figurative disciplines, including portraits and gestures, executed through the layering of diverse elements and employing various subtle techniques across different media. Captured subjects are intentionally ambiguous, regarding their mood, expression, temperament, and sex, secondly enhancing their features through technical finesse and subtle “decorations” achieved through layering various structures.

@paula.gogola

Petra Bruhová

Za/chytenie // Capture

série 16 fotografií 21x21cm

smysly: neverbální komunikace, intuice, vnitřní/vnější bolest, smysl pro přežití, úzkost, vlastní potřeby, vidění / non-verbal communication, intuition, internal/external pain, sense for survival, anxiety, own needs, seeing

Práca dokumentuje výtvary na mestských chodníkoch. Poukazuje na prepojenosť medzi fotograficky zachytenými "špinami" a nami odchytenými zvieratami, držanými v zajatí. Pomocou zmeny pohľadu, imaginácie a uvedomenia si skutočnosti vznikajú obrazy, ktoré sú pred našimi očami často skryté.

uchopením zabrániť neželateľnému pohybu
(pridržením) prekaziť (možný dôsledok)
obmedzením pohybu nahromadiť – zadržať
pri pohybe sa (mimovoľne) dotknúť, zasiahnúť
zastihnúť zmyslami alebo prístrojom postihnúť
všimnúť si, zaregistrovať signál – niečí pohľad
zaznamenať priebeh, skutočnosť: zobrazenú
uchopením opory sa zastaviť, zadržať, uviaznuť
nájsť bod, oprieť sa: pohľad sa nemal na čom

//

The work documents creations that appear on city pavements. it points out the interconnection between photographically captured "filth" and the animals we capture into captivity. With the help of a change of perspective, imagination and awareness of reality, we can see scenes that are often hidden from our sight.

Solomiia Pelykh

Duše // Soul

malby na plátně / painting on canvas

Když jsem smutná, vidím jak pláče svět – tak pláče moje poezie, a tak pláče moje duše.

Když jsem zamilovaná, vidím, jak se mnou rostou granátová jablka – tak miluje moje poezie, a tak miluje moje duše.

Když jsem osamělá, chci se stát malou kuličkou – takhle řadí moje poezie, a takhle řadí moje duše.

//

**When I am sad, I see the world crying – so does my poetry, and so does my soul.
When I am in love, I see pomegranate trees growing with me – this is how my poetry loves, and this is how my soul loves.**

When I'm lonely, I want to become a tiny ball – that's how my poetry goes wild, and that's how my soul goes wild too.

@solya_pelykha

Stefanie Hollerbach

block 1, block 2

charcoal on paper

Spaceholder

plaster, shelf, tensioning belt

senses: sense of seeing, remembering, associating, functionalism, logic, imagination

The installation 'spaceholder' refers to a very classical method of sculpture making: Plaster casting of a model in order to cast it in another material. Through the way of installing sculptures on a shelf it is a re-creation of a kind of studio/work situation. The sculptures on the shelf are the modified version of a two-part plaster mould, in which the conventional shape of clay packets has been used as a reference for the original shape. For the cast, its symmetrical shape has been enlarged. Neither round nor square, without front or back, seemingly unshaped, the original form is a kind of non-form – like a spaceholder.

In the casting process, negative molds are usually just a by-product and lost after casting. So they're almost like a tool in the process. Through the 'design' and shaping of the outside of the molds, its functionality and value as a visual object gets enhanced. The way it is shaped adapts the aesthetics of functionality, preservation and protection. Such sculptural modification gives the forms the status of a final "worked" sculpture, which contradicts the way of being displayed. Its placement on a shelf is a return to the moment of its creation, a return to the mode of something that could still be in use.

@stefaniehollerbach

Rozálie Ponocná

do you have the control ?

olej na plátně, koňské žíně, konopí

smysly: dotek

vzdaluješ se fyzické realitě, tělům. přetrváváš raději v myšlenkách a
imaginacích

v doteku reálna zažíváš cringe. ztrácíš kontrolu

hmoty těžknou

podléhají destrukci

nechce se ti zpět

last ride tvým dětským snem než se rozpadne taky

@ponocuju

Valenka Jaramillo Redhead

Requests for our self ' s Ekekos

ceramic, hand dyed textile

senses: sense of self-reflection, ethics and conscience // a sense of perception of yourself, your body and your needs // a sense of empathy, sharing and relationship, community // sense of religion

This installation is part of a series that reinterprets Andean rituals to express the needs of the Peruvian-Latin American woman and demonstrate the position of vulnerability regarding human rights. It takes initial reference from the Ekeko, a contemporary figure from the southern Andes dating back to pre-Columbian times. Currently representing a mestizo, it is adorned with various elements aiming to attract abundance and fulfill wishes. A dialogue is created with petitions that accompany the ongoing feminist struggles in Peru, along with a call to action and protest. A ceramic altar is included as a connector between the earth and the body, where representative elements of desires are offered. Despite our prayers, will we continue to be ignored?

@valenkajr